

Koen Vanmechelen schreef in *De Morgen* dat kunstenaars het vermogen bezitten om het verleden en heden om te vormen tot een toekomstvisie. Ongetwijfeld is dit juist. Kunstenaars, door hun specifieke gevoeligheid, zijn de antennes van de onderhuidse maatschappelijke evoluties. Een al te vaak onderschatte rol van de kunstenaar.

EEN MAATSCHAPPELIJKE CRISIS IN EEN ENKEL BEELD GEVAT

SPOT ON ART

De huidige toestand – najaar 2020, waarin de coronapandemie net als de maatschappij die ze ontwricht nog een onzekere toekomst tegemoet gaat – stemt tot nadenken. Over menselijke relaties, eerst en vooral. Mensen met de elleboog begroeten, het is niet de meest warme manier om relaties aan te knopen. Meters afstand houden voelt niet met een natuurlijk aan. Handen regelmatig wassen lukt nog wel, maar 1,5 meter afstand houden als je elkaar een aangekocht kunstwerk wil tonen op de smartphone, dat blijkt stukken moeilijker. Ons natuurlijke enthousiasme de vrije loop laten, of het onderdrukken omwille van een onberekenbaar en nagenoeg onzichtbaar microbisch organisme, wat primeert?

Soms kan een kunstwerk een hele tijdsgeest samenvatten, op zo'n manier dat het lang op de collectieve onderbewuste retina blijft plakken. Het is de indruk die ik had wanneer ik voor een van de nieuwste werken van Sarah De Vos stond, *All tomorrow's parties*. Op het eerste gezicht een eenvoudig beeld. Zelfportret met mondmasker. Het mondmasker op zich staat wellicht symbool voor de huidige crisis. Het meest zichtbare teken van de ontwrichting van de normale gang van zaken. In *All tomorrow's parties* heeft dit masker een

opmerkelijke robuustheid, als bestond het uit staal, of beton. Ondoordringbaar, blijvend. Het biedt niet enkel bescherming, maar is tegelijk een harnas waar niet uit te ontsnappen valt. Net als de titel doet vermoeden: een blijvend gegeven, niets zal meer zijn zoals het was. Achter het masker schuilt de broze huid, belicht als kwam er ergens hoop vandaan, uit onverwachte hoek. En de blik. Terneergeslagen? Gelaten? Onzeker misschien. Onpeilbaar.

Het werk kan niet los gezien worden van de artistieke evolutie van Sarah. Voor het eerst sinds lang bedekt ze haar verf niet met een laag epoxy. Als wou ze een meer rechtstreekse band aangaan met de kijker, een tegengewicht bieden voor de artificiële manier waarop mensen met elkaar dienen om te gaan dezer tijden. Als wou ze zelf losbreken uit de opgelegde grenzen die nu eigen zijn aan de menselijke interactie, die ons uiteindelijk een stuk menselijkheid ontnemen. Ze ontdekt zich hiermee in artistieke zin van het mondmasker uit het beeld.

Misschien beeld ik me dit allemaal in. Misschien was dit helemaal haar boodschap niet. Maar wat is mooier dan een kunstwerk dat je tot nadenken aanzet?

SARAH DE VOS

Sarah De Vos
All tomorrow's parties, 2020

“Het werk kan niet los gezien worden van de artistieke evolutie van Sarah De Vos. Voor het eerst sinds lang bedekt ze haar verf niet met een laag epoxy. Als wou ze een meer rechtstreekse band aangaan met de kijker, een tegengewicht bieden voor de artificiële manier waarop mensen met elkaar dienen om te gaan dezer tijden.”